

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **TRANSERVIS PRO, s. r. o.**, IČ 3118525
se sídlem Mladá Boleslav, Staroměstské nám. 89
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem Liberec 2, U Jezů 642/2a

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2017, čj. OD 306/17-2/67.1/17088/NL KULK 33766/2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 1. 2017, čj. OD/17/2114/AZD, sp. zn. OD/16/27703, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve

spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného správního deliktu se dopustil tím, že dne 30. 8. 2016, v 15:33 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky 3SX 1105, na pozemní komunikaci I/10, v obci Malá Skála, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, směr Železný Brod, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 61 km/h po odečtení tolerance měřícího zařízení 3 km/h. Tímto jednáním tak porušil ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
3. Dále se žalovaný zabýval námitkami žalobce uvedenými ve vyjádření ke spisu a uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v daném případě zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, zákonem č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy v souladu se zásadou legality, vycházející z článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jako jednou ze základních zásad správního řízení, vyplývající i z ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu. Konstatoval, že správní orgán I. stupně po oznámení podezření z přestupku se snažil zjistit osobu řidiče vozidla v době spáchání přestupku, přičemž žalobce sice údaje k osobě, která měla vozidlo v době spáchání přestupku k dispozici, sdělil, ale uvedl osobu, která nemá na území ČR registrován žádný pobyt a která na uváděných adresách žádnou písemnost nepřevzala. Protože tedy správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona věc předmětného přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu odložil. V následném řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pak správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání tohoto správního deliktu, s jehož rozhodnutím se žalovaný ztotožnil.
4. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě, která byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, a označil ji za odpovídající.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:
 - I. Obec
6. Žalobce namítl, že správní orgán vycházel z toho, že v celém úseku měření platil rychlostní limit 50 km/h podle § 18 odst. 4 silničního zákona, avšak nijak se však nezabýval tím, zda tento úsek splňoval zákonné znaky obce podle § 2 písm. cc) silničního zákona, tj. označení příslušnými dopravními značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, a rovněž zastavěnost území. V tomto žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce je nadto přesvědčen o tom, že minimálně ve dvou částech měřeného úseku měření se nejedná o obec ve smyslu silničního zákona, neboť se zjevně nejedná o zastavěné území. Jak dovodil z obrazové

přílohy, kterou přiložil k žalobě, minimálně v 149 metrech úseku měření neplatil rychlostní limit 50 km/h, neboť zde byla nejvyšší dovolená rychlost podle obecné úpravy 90 km/h, jelikož se nejedná o zastavěné území a tedy ani o obec. Dle jeho názoru nelze vyloučit, že rychlost 50 km/h řidič žalobcova vozidla překračoval pouze v nezastavěné části úseku měření. Výrok o vině je tak v rozporu s §3 správního řádu, neboť tak existuje důvodná pochybnost, zda řidič žalobcova vozidla vůbec překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem pro konkrétní část úseku měření, rovněž však lze vážně pochybovat o tom, zda průměrná rychlost řidiče žalobcova vozidla v úsecích, kde skutečně platil rychlostní limit 50 km/h, skutečně byla 61 km/h.

7. Dle žalobce je nesprávná rovněž právní a skutková kvalifikace ve výroku, neboť ke správnímu deliktu v 149 metrech úseku měření nedošlo v obci, jak udává výrok. Právní kvalifikace podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 rovněž není v této části skutku přiléhavá, neboť naměřená rychlost je ještě v rámci nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec.

II. Měření rychlosti

8. Žalobce předně namítl, že pokud by použitý rychloměr skutečně byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále jen „automat“), jednalo se o stálý automatický technický systém dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. V řízení však nebylo prokázáno, že by obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informace o jeho zřízení. Na výstup z rychloměru je tak nutné nahlížet jako na důkaz získaný v rozporu s právními předpisy a současně je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se touto zákonnou podmínkou měření rychlosti nezabýval.
9. Žalobce dále upozornil na to, že správní orgán neřešil ani splnění některých obecných podmínek měření rychlosti obecní policií, které jsou obsaženy v § 79a zákona o silničním provozu. Např. nijak nezjišťoval a neprokázal, zda měření rychlosti bylo obecní policií prováděno v součinnosti s Policií ČR. Splnění této podmínky nelze ztotožňovat s určením úseků k měření rychlosti. Správní orgán nezajímalo ani to, zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nebo zda je činěno bez účelu, nebo případně za účelem nezákonným. Stejně tak bylo na místě, aby se správní orgán zabýval tím, zda Městská policie Turnov měla na základě veřejnoprávní smlouvy povolení měřit rychlost na území obce Malá Skála. Jelikož splnění těchto podmínek nebylo správním orgánem zkoumáno a ani prokázáno, je dle žalobce nutné *in dubio pro reo* vycházet z toho, že podmínky měření splněny nebyly, a tedy je výstup z rychloměru procesně nepoužitelným důkazem, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy. Současně je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se nezabýval zákonnými podmínkami měření.
10. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti 3 km/h, žádným způsobem však tento postup neodůvodnil. Jedná se proto o postup nepřezkoumatelný, kdy z rozhodnutí není zřejmé, na základě jakého podkladu správní orgán tuto hodnotu od naměřené rychlosti odečetl a proč.
11. Dále žalobce namítl, že vlastníkem rychloměru je soukromá společnost a správní orgán se proto měl zabývat tím, zda tento subjekt neparticipuje na měření rychlosti způsobem, který je v rozporu s § 79a silničního zákona. Zejm. měl provést jako důkaz smlouvu, na základě obce Malá Skála a obec Turnov rychloměr této společnosti užívá, a soustředit se měl na systém odměňování za propůjčení rychloměru.
12. Žalobce namítl i to, že ověření rychloměru zaniklo podle § 7 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 262/2000 Sb., neboť snímky z měření dokládají, že rychloměr nebyl schopen správně vyhodnotit okamžik, kdy vozidlo vjíždělo či vyjíždělo z měřeného úseku (vyznačeného vodorovnými dopravními značkami), neboť vozidlo se nachází buď před touto značkou, nebo až za ní, což je přitom zcela zásadní funkce použitého rychloměru. Žalobce je názoru, že na

snímku z vjezdu i výjezdu musí být vozidlo (resp. jeho přední kola) právě na čáře označující začátek/konec úseku.

13. Žalobce rovněž namítl, že ve spise jsou čtyři snímky z měření, přitom jako důkaz postačují toliko dva snímky (jeden z vjezdu a jeden z výjezdu) a ani správní orgán nekonkretizoval, na základě kterých dvou snímků rozhodoval. Žalobci tedy není dosud známo, na základě jakých dvou snímků ze čtyř uvedených ve spise správní orgány rozhodovaly, což je nepřezkoumatelné a současně to žalobce krátí na možnostech obhajoby.

III. Protiústavnost

14. Žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

IV. Vady výroku

15. Výrok je dle žalobce v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 silničního zákona. Výrok je rovněž nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj není patrné, zda měl přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoli, ačkoliv jedním ze znaků dané skutkové podstaty je skutečnost, že přestupek za následek dopravní nehodu neměl. Tato skutečnost by proto měla být patrná již z výroku.

V. Námitky v řízení prvního stupně

16. Žalobce připomněl, že v řízení prvního stupně namítal, že na rychloměru jsou poškozené úřední značky a navrhoval proto jeho ohledání, že ze snímku nelze rozpoznat, zda bylo měření provedeno na samém začátku a konci měřeného úseku, proto navrhoval přezkoušení rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii, že použitý rychloměr není „automatem“ (jako důkaz navrhoval provést vyjádření Českého metrologického institutu a návod k obsluze použitého zařízení) a že nebyla prokázána součinnost obecní policie při měření rychlosti s Policií ČR.
17. K reakci správního orgánu na námitku týkající se poškození úředních značek žalobce namítl, že pokud správní orgán současně nezjišťoval, zda nedošlo k vygenerování informační zprávy, mohl jen stěží uzavřít, že žalobcem oznámený řidič skutečně nezjistil, že na rychloměru jsou poškozené úřední značky. Žalobce má zato, že když navrhl, aby byly úřední značky na rychloměru ohledány, neměl povinnost nijak tento návrh odůvodňovat a správní orgán nemůže důkazní návrh odmítnout pouze s poukazem na to, že se mu tvrzení navrhovatele nejeví jako věrohodné, neboť by tak předjímal výsledek dokazování.
18. Ke svému návrhu na přezkoušení rychloměru žalobce uvedl, že správní orgán si zřejmě není vědom toho, že k zániku ověření může dojít i předtím, než uplyne doba uvedená v ověřovacím listu. Nijak se nevyjádřil k návrhu na přezkoušení rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii, v čemž žalobce spatřuje tzv. opomenutý důkaz.

19. Úvahu správního orgánu o tom, že rychloměr je „automatu“ označil žalobce za nepřezkoumatelnou, neboť měl uvést, proč má za to, že parametry rychloměru odpovídají pojmu automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy. To učinil až žalovaný, jeho úvahy však nemohly napravit pochybení správního orgánu prvního stupně, neboť by tak byl žalobce krácen na možnosti se odvolat, nadto z výroku napadeného rozhodnutí se nepodává, že by žalovaný přikročil ke změně odůvodnění rozhodnutí prvního stupně. Navíc nezáleží na tom, v jakém režimu měření probíhá, podstatné dle žalobce je to, zda jsou měření přítomni příslušníci Policie ČR nebo obecní policie, resp. zda mají možnost zjistit totožnost pachatele. Této otázce se však žalovaný a ani správní orgán I. stupně nevěnoval, jejich pojetí „automatu“ je zcela nesprávné a neodpovídá smyslu a účelu ustanovení § 125f silničního zákona.

20. K součinnosti obecní policie při měření rychlosti s Policií ČR žalobce uvedl, že nelze ztotožňovat určení úseku k měření a součinnost obecní policie s Policií ČR. Setrval na názoru, že splnění této podmínky nebylo prokázáno, a nadto má za to, že splněna nebyla.

VI. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

21. Žalobce v závěru žaloby vyjádřil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. Žalobce dodal, že v případě nerespektování této žádosti se obrátí v této věci na Ministerstvo spravedlnosti České republiky, Úřad pro ochranu osobních údajů a soud. Má zato, že příslušná ustanovení kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zveřejňování jména, příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení a publikace rozhodnutí nemají oporu v zákoně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

22. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

23. K jednání soudu, které se uskutečnilo dne 21. 3. 2019, se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, následně (až v průběhu jednání) byla doručena jejich omluva. Pověřený pracovník žalovaného setrval na argumentech a procesních návrzích žalovaného a vyjádřil se k žalobním námitkám.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání, při kterém přistoupil k ověření některých skutkových otázek a doplnil dokazování, dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

25. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovený dne 1. 9. 2016 a spisový materiál o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Turnov. Dne 6. 9. 2016 vydal výzvu, kterou vyzval žalobce k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno sdělení, že v předmětný den měl vozidlo žalobce zapůjčené W. S., nar. ..., bytem trvale na adrese M. J. P. 8, R., P., s doručovací adresou F. 84, B. Proto správní orgán I. stupně zaslal W. S. výzvu k podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Písemnost zaslal jak na adresu bydliště této osoby (odtud se vrátila s tím, že na uvedené adrese je adresát neznámý), tak na doručovací adresu v Brně (odtud byla vrácena s tím, že si adresát zásilku nevyzvedl). Dne

8. 11. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vydal rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému rozhodnutí byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor, a to spolu s plnou mocí k zastupování pro společnost ODVOZ VOZU, s. r. o.
26. Po podání odporu proti příkazu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce, resp. jeho zástupce, o pokračování řízení po podaném odporu a o nařízeném ústním jednání, které bylo nařízeno na den 14. 12. 2016. Uvedeného dne proběhlo jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami. Následně dne 11. 1. 2017 bylo správnímu orgánu doručeno prostřednictvím e-mailové zprávy vyjádření žalobce ke spisu.
27. Dne 18. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. čj. OD/17/2114/AZD, sp. zn. OD/16/27703, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky x nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 30. 8. 2016, v 15:33 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky 3SX 1105, na pozemní komunikaci I/10, v obci Malá Skála, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, směr Železný Brod, řidič tohoto vozidla jel rychlostí 61 km/h (po odečtení tolerance měřicího zařízení), čímž měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
28. Odvolání (blanketní) proti tomuto rozhodnutí, které nebylo ani na výzvu doplněno, žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
29. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70227-16 ze dne 25. 7. 2016 o provedené kalibraci měřicího zařízení MUR-07, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Dále je ve správním spise založeno určení místa pro měření rychlosti stacionárním radarem (silnice I/10 – v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech) vypracované Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, územním odborem Jablonec nad Nisou, dopravním inspektorátem dne 26. 1. 2015. Správní spis obsahuje i stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích – na silnici I/10 v obci Malá Skála, zpracované Krajským úřadem Libereckého kraje dne 28. 5. 2013
30. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu /dále také jen „NSS“/ ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

31. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
32. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*.... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
33. Úvodem je nutno uvést i to, že žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud k tomu

konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak již bylo opakovaně judikováno (viz rovněž shora), správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný, resp. před ním i orgán I. stupně, vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Obec

34. Žalobce namítl, že se správní orgán nijak nezabýval tím, zda tento úsek splňoval zákonné znaky obce podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, tj. označení příslušnými dopravními značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, a rovněž zastavěnost území. Na základě předložených mapových podkladů k danému úseku žalobce tvrdil, že minimálně ve dvou částech měřeného úseku se nejedná o zastavěné území, proto neplatil po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
35. K této otázce krajský soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, čj. 2 As 145/2018-13, v němž tento soud poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, čj. 33 A 82/2015-41, dle něhož *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. 'Zastavěné území' představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymežována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tj. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymezující 'obec' na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 1 As 183/2012-50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako 'obec' nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“*
36. S uvedenými závěry se plně ztotožňuje i zdejší krajský soud a v návaznosti na ně dodává následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 30. 8. 2016 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod. V daném případě se jednalo se o přestupek spáchaný v obci (Malá Skála), nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc)

zákonu o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pro naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace jiných zákonů, např. zákona stavebního, není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce.

37. To, že se celý měřený úsek skutečně nachází na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a to záznamu o měření, z oznámení o přestupku a ze stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích – na silnici I/10 v obci Malá Skála, zpracované Krajským úřadem Libereckého kraje dne 28. 5. 2013.
38. Vzhledem k uvedenému považoval krajský soud provedení důkazu žalobcem předloženou fotodokumentací měřeného úseku pořízenou z portálu mapy.cz, za nadbytečné, neboť by bylo pro posouzení předmětné otázky irelevantní. S ohledem na shora uvedený závěr nemůže pak obstát ani námitka, že je nesprávná právní a skutková kvalifikace ve výroku, neboť není pravdou, že k překročení rychlosti nedošlo v obci.

Měření rychlosti

39. Dle žalobce nebylo v řízení prokázáno, že by obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informace o zřízení předmětného stálého automatického technického systému (automatu) dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
40. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon přitom nestanoví přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Bezpochyby lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace např. na internetových stránkách. Krajský soud v tomto směru ověřil a odkazuje na webové stránky města Turnov (www.turnov.cz), záložku „Městský úřad“, která obsahuje odkaz na „Radary“. Po otevření tohoto odkazu se zobrazí informace o tom, kde jsou v Turnově a okolí umístěny stacionární silniční rychloměry (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Malá Skála). Lze tedy konstatovat, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v obci Malá Skála.
41. Žalobce namítal i to, že správní orgány neprokázaly, zda měření rychlosti bylo obecní policií prováděno v součinnosti s Policií ČR, když splnění této podmínky nelze ztotožňovat s určením úseků k měření rychlosti, jedná se dle jeho názoru o podmínku samostatnou, která měla být předmětem řízení. Dle žalobce se měl správní orgán zabývat i tím, zda Městská policie Turnov měla na základě veřejnoprávní smlouvy povolení měřit rychlost na území obce Malá Skála.
42. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v posuzovaném případě nutno konstatovat, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle zmíněného ustanovení je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených

policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Jelikož se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobce relevantně namítal, že uvedený úsek nebyl policií ČR určen k měření rychlostí obecní policií, a vznikly by tak o tom důvodné pochybnosti, musel by se správní orgán s takovou skutečností, která by byla v rozporu se zákonnou povinností městské policie, zabývat a vypořádat.

43. Lze konstatovat, že z vyjádření Policie ČR, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 založeného ve správním spise a důkazu, který krajský soud provedl při jednání dne 21. 3. 2019, tj. veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí mezi obcí Malá Skála a městem Turnov dne 27. 10. 2014, zcela jasně vyplývá, že shora uvedené obavy žalobce nejsou důvodné. Z obsahu zmíněného vyjádření Policie ČR je zřejmé, že k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu udělila souhlas dle § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v předmětném úseku, tj. na silnici č. I/10 v celém průtahu obcí Malá Skála (v obou jízdních směrech), a to až do 1. 2. 2018. Dne 27. 10. 2014 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Malá Skála a městem Turnov, na jejímž základě jsou orgány města Turnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce Malá Skála přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Uvedené důkazy tak důvodnost uvedených žalobních námitek zcela vyvracejí.
44. Žalobce vznesl pochybnosti i o tom, zda vlastník rychloměru (soukromá společnost) neparticipuje na měření rychlosti způsobem, který je v rozporu s § 79a silničního zákona, namítal, že se správní orgán měl soustředit na systém odměňování za propůjčení rychloměru.
45. Krajský soud provedl při jednání důkaz smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřenou mezi společností AŽD Praha, s. r. o., jako pronajímatelem a městem Turnov jako nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013, dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a dodatku č. 3 ze dne 21. 6. 2016 a včetně všech příloh této smlouvy (tj. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla MUR-07). Z obsahu uvedené smlouvy je zřejmé, že domněnka žalobce (navíc ničím nepodložená), že by na měření rychlosti v dané obci fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění této smlouvy, konkrétně poukazuje zejména na její článek V. nazvaný Předmět smlouvy, z něhož je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie (viz zejména bod 7 tohoto článku). Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software. Odměna za pronájem zařízení pro měření rychlosti je stanovena pevnou částkou, jak vyplývá z přílohy č. 3 citované smlouvy (nijak tedy nezávisí na objemu udělených pokut apod.).
46. Pokud jde o námitku, že nebylo doloženo, že byl dodržen účel měření rychlosti, kterým je zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a jeho prokazování správními orgány, uvádí krajský soud, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Zákonná úprava § 79a zákona o silničním provozu neznámá, že by bylo nutné při každém jednotlivém měření rychlosti dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné specifické okolnosti případu, které by měly měření rychlosti za účelem uvedeným v § 79a zákona o silničním provozu v projednávané věci vyloučit.
47. Poprvé až v žalobě žalobce namítl, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, proč od naměřené rychlosti odečetl 3 km/hod. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů jasně vyplývá, že

započtením možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod. byla snížena naměřená rychlost vozidla žalobce v jeho prospěch, tudíž započtením možné odchylky nemohlo dojít k žádné újmě na jeho právech. Započtení této odchylky přitom není úvahou správního orgánu, nýbrž vyplývá z Certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C030-11, konkrétně jeho přílohy, tj. protokolu o technické zkoušce (certifikát je přitom přílohou č. 4 shora citované smlouvy o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společnostmi AŽD Praha, s. r. o., a městem Turnov). Navíc lze konstatovat, že tato skutečnost je známá zvláště oběma zástupcům žalobce v této věci (tj. jak jeho zástupci ve správním řízení, tak i zástupci před zdejším krajským soudem), když oba se s touto skutečností setkávají v obdobných případech, v nichž zastupují přestupce - řidiče, příp. provozovatele vozidel, již několik let.

48. Dále žalobce zpochybňoval fotodokumentaci založenou ve správním spise (čtyři snímky z měření) v tom smyslu, že rychloměr nebyl schopen správně vyhodnotit okamžik, kdy vozidlo vjíždělo či vyjíždělo z měřeného úseku (a tedy že ověření rychloměru zaniklo podle § 7 odst. 2 písm. e/ vyhlášky č. 262/2000 Sb.), neboť dle jeho názoru se vozidlo nachází buď před vyznačenou vodorovnou značkou nebo až za ní.
49. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by tak bylo „zjevné, že i při neporušeném ověření stanoveného měřidla ztratilo toto stanovené měřidlo požadované metrologické vlastnosti“, jak je uvedeno v § 7 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů. Taková skutečnost z předmětné fotodokumentace rozhodně nevyplyvá. Z pořízených snímků vozidla žalobce totiž vůbec nevyplyvá, že by se vozidlo nacházelo až někde za zmíněným značením nebo zcela mimo něj. K tomu nutno připomenout, že v daném případě se jednalo o tzv. úsekové měření rychlosti, provedené rychloměrem MUR-07. Důkazy, které tuto skutečnost prokazují, uvádí krajský soud níže v souvislosti s námitkou zpochybňující to, zda použitý rychloměr byl automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, k čemuž při jednání provedl jako důkaz mimo jiné smlouvu o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 včetně příloh obsahujících dokumentaci k pronajímanému měřicímu zařízení (popis technických parametrů kontrolních a měřících zařízení, certifikát o schválení typu měřidla, protokol o technické zkoušce). Z uvedených důkazů a zejména také ze samotného principu úsekového měření rychlosti, plyne, že rychloměr je umístěn a fixován na stále stejných místech, včetně kamer pořizujících fotodokumentaci projíždějících vozidel, a to at' jak na začátku měřeného úseku, tak na jeho konci. Pokud má žalobce obavu, že k měření rychlosti nemuselo dojít v měřeném úseku, pro který byl rychloměr ověřen, pak jde o pouhou spekulaci. Rovněž to, zda byly pořízeny snímky dva či čtyři, kdy žalobce k tomu namítal, že jako důkaz postačují toliko snímky dva, je pro závěr ve věci zcela bez významu.

Protiústavnost

50. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
51. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.

52. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
53. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Vady výroku

54. Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, když neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.
55. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, resp. odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, v němž má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Neuvedení odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost rozhodnutí. V daném případě proto správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení do výroku nezahrnul. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak zřetelně vyplývá, že správní orgán sice necitoval ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, avšak při úvaze o výši sankce podle něj postupoval (viz strana 7 rozhodnutí), přičemž sankci uložil na samé dolní hranici zákonného rozpětí. To považuje krajský soud za zcela dostačující.
56. Nelze souhlasit ani s námitkou, že by byl výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, když z něj není patrné, zda měl přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoli.
57. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt, nicméně požadavek na to, aby byla tato skutečnost formálně uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný (pokud by totiž nehoda nastala, odpovědnost žalobce jako provozovatele by byla vyloučena). V souzené věci lze na tuto skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat ze zjištěného skutkového stavu, kdy ze shromážděných důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že by deliktní jednání mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ostatně ani žalobce. Navíc žalobce zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.
58. Výrok, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, čj. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje

subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

Námítky v řízení prvního stupně

59. Žalobce uvedl, které námítky uplatnil v řízení v prvním stupni, a polemizoval s tím, jak se s nimi vypořádaly správní orgány. Žalobce zpochybnil správnost jejich závěrů, povětšinou ovšem v obecné, příp. spekulativní, rovině. K tomu je nutno rovněž připomenout, že rozhodnutí orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek, proto je nutno z tohoto pohledu nahlížet i na odůvodnění těchto rozhodnutí a jako celek je posuzovat, nikoliv odděleně se zabývat samostatně odůvodněním prvostupňového rozhodnutí a samostatně odůvodněním druhostupňového rozhodnutí, jak činí žaloba. Pro samotný výsledek proto není v zásadě rozhodné, který ze správních orgánů se vypořádal s tou kterou námitkou. Některé z námitek jsou opakováním námitek již vypořádaných shora.

a) K námitce, že na rychloměru byly poškozené úřední značky a že žalobce proto navrhoval jeho ohledání, nutno připomenout, že k úředním značkám žalobce neuvedl nic v podaném odporu proti rozhodnutí v příkazním řízení, ani při prvním jednání u správního orgánu, které se konalo dne 14. 12. 2016 (kterého se ani nezúčastnil). Poprvé tuto námitku vznesl až dne 11. 1. 2017 ve svém vyjádření ke spisu s tím, že řidič vozidla rychloměr překontroloval a zjistil poškození úředních značek. S tímto jeho tvrzením se správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal na straně 5 rozhodnutí.

60. K tomu krajský soud dodává, že uvedené tvrzení žalobce považuje za účelové a nevěrohodné zejména proto, že tvrzené ohledání měl učinit žalobcem oznámený řidič jeho vozidla, který je však zcela nekontaktní osobou, jak je doloženo ve správním spise. Účelovost tohoto tvrzení žalobce pak umocňuje i to, že zástupce žalobce navrhl až po cca 5 měsících od předmětného měření jako důkaz rychloměr ohledat (což v přestupkových věcech stejný zástupce přestupců v obdobných případech činí velmi často), přestože mu musí být zřejmé, že po tak dlouhé době se ohledáním nemůže nic zjistit. Prokazovat stav věci v minulosti je totiž obecně neúčelné a problematické, protože v průběhu času se může stav věci měnit. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné do té doby provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti, a to v daném případě rozhodně nebyly. Nebylo tak třeba provádět žádné další dokazování.

b) K námitce, že ze snímku nelze rozpoznat, zda bylo měření provedeno na samém začátku a konci měřeného úseku, uvádí krajský soud následující.

61. Částečně se k této námitce soud vyjádřil již shora pod okruhem námitek nazvaných Měření rychlosti. Jak je tedy výše uvedeno, z předmětné fotodokumentace nevyplývá, že by se měření vozidla žalobce nacházelo mimo značení měřeného úseku. Ze záznamu o čase na každém ze snímků je rovněž patrné, který snímek byl pořízen na začátku měřeného úseku a který na konci úseku. V daném případě se jednalo o tzv. úsekové měření rychlosti provedené automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy - rychloměrem MUR-07. Důkazy toto prokazující jsou uvedeny níže v souvislosti s námitkou zpochybňující použití rychloměru jako automatu (smlouva o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 včetně příloh obsahujících dokumentaci k pronajímanému měřicímu zařízení - popis technických parametrů kontrolních a měřících zařízení, certifikát o schválení typu měřidla, protokol o technické zkoušce). Podstatné je tedy to, že se celý měřený úsek nacházel v obci (jak je také již shora rozebráno pod námitkou nazvanou Obec) a z ničeho nevyplývá žádná důvodná pochybnost o tom, že by rychlost byla měřena mimo vyznačený úsek (a už vůbec, že by byla měřena mimo obec). Nutno zopakovat, že pokud měl žalobce obavu, že k měření rychlosti nemuselo dojít v měřeném úseku, pro který byl rychloměr ověřen, pak jde o pouhou spekulaci.

62. Jestliže žalobce dále poukazoval též na ustanovení § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá z něj pouze povinnost uživatele příslušného měřidla zajistit jeho přezkoušení, pakliže o to požádá osoba, která mohla být nesprávným měřením dotčena. V tomto ohledu je nutné připomenout, že uživatelem měřidla není ani jeden ze správních orgánů, ale v daném případě to byla městská policie. Pokud tedy žalobce požadoval přezkoušení rychloměru, nic mu nebránilo v tom, aby se na jeho uživatele zákonným způsobem obrátil, což neučinil. Jeho subjektivní právo nelze interpretovat jako povinnost žalovaného, který není dotčenou osobou podle citovaného ustanovení zákona o metrologii.

c) Žalobce zpochybnil, zda byl použitý rychloměr o automatizovaným technický prostředkem používaným bez obsluhy (tj. „automatem“), namítl i to, že správní orgán I. stupně neuvedl, proč má zato, že parametry použitého rychloměru odpovídají pojmu automatizovaný prostředek bez obsluhy a že úvahy žalovaného nemohly napravit absenci úvah správního orgánu I. stupně.

63. Předně nutno uvést, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně konstatoval (viz strana 2 rozhodnutí), že *„porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – silničního rychloměru Měřič úsekové rychlosti MUR-07, v.č. MUR007/2013, výrobce AŽD Praha, s. r. o.“*. Žalovaný se pak pojmem automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy (a v tomto případě použitým rychloměrem MUR-07) zabýval podrobně na straně 6 napadeného rozhodnutí. K tomu je nutno znovu připomenout, že rozhodnutí orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek. Dále je ve správním spise založen Ověřovací list, z něhož vyplývá, že rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem vystavením tohoto ověřovacího listu č. 8012-OL-70227-16 s dobou platnosti ověření od 25. 7. 2016 do 24. 7. 2017.

64. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány při jednání před soudem ve smyslu ustanovení § 77 s. ř. s. Konkrétně provedl důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, čj. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“), neboť je mu z úřední činnosti známo, že je jako interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast správními orgány používán, a to při výkladu neurčitého právního pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Dále krajský soud provedl, jak je již i shora uvedeno, důkaz smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřenou mezi společností AŽD Praha, s. r. o., jako pronajímatelem a městem Turnov jako nájemcem, včetně jejích dodatků a včetně všech příloh této smlouvy (tj. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla MUR-07).

65. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje. Ministerstvo dopravy ve shora zmíněném Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení

rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“ Krajský soud se s uvedenými definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru plně vystihují.

66. Skutečnost, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy je dále zřejmé i z přílohy smlouvy o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společnostmi AŽD Praha, s. r. o., a městem Turnov, nazvané Technické a funkční požadavky najatých zařízení a SW aplikace, kde je v bodě nazvaném Popis systému rychloměr definován jako „zařízení pro automatické měření úsekové rychlosti vozidel v místě svého nasazení. Jedná se o stabilní, automatický, úsekový rychloměr ...“ Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá rovněž z obsahu dalších příloh zmíněné smlouvy, konkrétně z Protokolu o technické zkoušce (viz např. bod 1.1. – Určení měřidla nebo bod 1.2. – Princip měření rychlosti), nebo z přílohy nazvané Schválení Ministerstva dopravy ze dne 16. 9. 2011. Obsah všech těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu citovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.
67. Shora uvedené důkazy, které krajský soud provedl při jednání, spolu s důkazy založenými již ve správním spise (tj. zejména stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ze dne 28. 5. 2013 a ověřovací list č. 8012-OL-70227-16), plně prokazují závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy. Žalobcem vznesené námitky v tomto směru proto nejsou důvodné.
- d) Námitku, že nebyla prokázána součinnost obecní policie s Policií ČR při měření rychlosti krajský soud vypořádal již shora pod okruhem námitek nazvaných Měření rychlosti.
68. Dlužno dodat, že krajský soud neshledal důvodnou námitku, podle níž žalovaný nerozhodl o důkazních návrzích žalobce. Jak již bylo uvedeno shora, žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, uvedl, proč považoval shromážděné důkazy za zcela dostatečně prokazující skutkový stav. Byť se tedy explicitně nevyjádřil k některým návrhům na provedení důkazů, je zřejmé, že považoval provedení dalších důkazů ve věci za nadbytečné. Napadené rozhodnutí žalovaného tak v zásadě zákonným požadavkům dostalo.
69. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu
70. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
71. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
72. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.

73. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přiléhavé.

VI. Závěr a náklady řízení

74. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
75. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. března 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně